

ř. z. (nyní již v rámci nemocenského zákona zrušeného čl. XXV. zák. č. 268/1919), jenž podle § 7 prve citovaného zákona je směrodatným pro úpravu stanov zapsaných pomocných pokladen, že na pomocné pokladny, stejně jako na spolkové pokladny, neplatí §§ 5 a 9, jakož i předpisy II., III. a IV. oddílu cit. nemocenského zákona, tudíž ani §§ 31 a 32, zařazené právě do oddílu II. n. z. Ve stížnosti není přímého tvrzení, že by tu bylo přihlašovací povinnosti § 31 a že by regresní nárok pokladny byl vyplynul ze zanedbání této povinnosti přihlašovací, nýbrž stížnost hledí sporný nárok pokladny odůvodnití touto úvahou: »Je-li zaměstnavatel, který nedostojí přihlašovací povinnosti ohledně dělníka podléhajícího nemocenskému pojištění, zavázán nahradit pokladně veškeren náklad, který podle zákonných nebo statutárních předpisů učinila na osobu nepřihlášenou nebo přihlášenou teprve po onemocnění, pak je zajisté podle § 32 n. z. uznati povinným náhradou i takového zaměstnavatele, kterýž, aniž k tomu byl nucen, přes to zaměstnance nebo služebnou osobu k nemocenskému pojištění přihlásil, když osoba ta byla již nemocna, a to vědomě a s úmyslem, aby náklady nemoci přesunul na pokladnu.« Tím zřejmě míní, že zaměstnavatele, který vědomě přihlásí nemocného zaměstnance, aby náklady nemoci převalil na pokladnu, stihají podle § 32 stejné následky jako onoho, jenž přihlašovací povinnosti nedostál. Těmito vývody, jež se zabývají výkladem § 32, nemohl se nejvyšší správní soud zabývat, poněvadž v konkrétním případě, hledě k předchozím úvahám, se nedostává podkladu pro interpretování § 32 po stránce materielně právní, když vysloveno, že § 32 na sporný případ vůbec se nevztahuje. Ježto pak stížnost kromě § 32 neuplatnila jiného právního pramene pro svůj sporný nárok, nelze shledati nezákonným, když žalovaný úřad odepřel sporný případ posouditi podle tohoto § 32 n. z. (Nález Nejv. správ. soudu ze 4. června 1926, č. 6590/26.)

K § 1 úr. zák. K pojmu »závodový úředník«. Úředníci zaměstnaní při projektování staveb podléhají úrazovému pojištění, jsou-li závodovými úředníky. Ne všichni úředníci podniku, podrobeného úr. pojištění, jsou pojištění proti následkům úrazu, nýbrž jen závodoví úředníci, t. j. ti, kteří vykonávají z povolání úkony, jež je přivádějí do styku s technickým zařízením podniku. Této kvalifikace nepozbývají však tím, že toto zaměstnání jejich v závodě samém není výhradné, nýbrž jen občasné. (Nález Nejv. správ. soudu z 11. května 1926, č. 10.354/25.)

K § 1, odst. 4. a 5. úr. zák. Úrazové pojištění lesního podniku (okružní pily). Nezbytnými předpoklady úr. pojistné povinnosti jsou podle cit. ustanovení jednak skutečnost, že se v lesnickém podniku používá silostroje, jednak že tento silostroj náleží k zařízení podniku. Okružní pila sama o sobě však silostrojem, t. j. hnacím přístrojem, není, nýbrž je podle povahy věci strojem, který se hnacím přístrojem teprve v pohyb a činnost uvádí, tedy používání zvláštního hnacího přístroje (silostroje) předpokládá. (Nález Nejv. správ. soudu z 18. května 1926, č. 10.517/26.)

K § 31 úr. zák. Byla-li bratrská pokladna o spolupůsobení podle cit. ustanovení pořádána, jest úr. pojišťovna ze zákona samého povinna nahraditi hotová vydání a odměnu za obstarání styku v § 31, odst. 1, cit. zák., bez ohledu na to, zdali náhradu a odměnu slíbila čili nic. Stykem

pojištěnců s úrazovou pojišťovnou rozuměti je vše, co směřuje k dosažení účelu zákonem úrazovým sledovaného, totiž k tomu, aby dostalo se zaměstnancům pro případ úrazu pojištěným náhrady škody, která vznikne tělesným zraněním a ve výši zákonem stanovené. (Nález Nejv. správ. soudu z 8. dubna 1926, č. 23.583/25.)

Zařadění podniků úrazovému pojištění podrobených do nebezpečenských tříd a procentních sazeb jejich posuzovati jest podle § 1 nařízení vlády ze dne 18. listopadu 1919, č. 612 Sb. z. a n., podle předpisů nařízení ministerstva vnitra ze dne 6. července 1914, č. 143 ř. z. Pokud jde o vřadění podniku do procentové sazby vyšetřené nebezpečenské třídy, je příslušný předpis § 6 posléze citovaného nařízení vybudován v ten způsob, že podniky zařaditi je se zřetelem k předpokládanému obvyčejnému nebezpečení zásadně do středního procenta, nižší neb vyšší sazba pak nežli prostřední stanovena má býti tenkrát, když podle způsobu podniku, o jehož klasifikaci jde, proti obvyčejnému úrazovému nebezpečení je tu nebezpečí menší, nebo větší (odst. 1.). Prováděje tuto zásadu, předpisuje § 6 v odst. 2. až 4., kdy jest předpokládati menší nebo větší nebezpečení úrazové a k jakým momentům je po této stránce přihlížeti. Na tyto předpisy jsou jednak Úrazové pojišťovny dělnické, jednak správní úřady vázány v ten způsob, že, jsou-li tu okolnosti nebezpečení zmenšující nebo zvětšující, zařadění podniku do procenta nebezpečenského, ležícího pod středním procentem nebo nad ním, státi se musí. Proti povinnosti této stojí na druhé straně nárok strany zejména na to, aby — jsou-li zjištěny okolnosti, svědčící pro menší nebezpečení nežli jest obvyčejné, — podnik vřaděn byl do nebezpečenského procenta pod střední sazbu. Jedná-li se však o ocenění, ktercu váhu je přikládati zjištěným momentům nebezpečí pro zařadění podniků do nebezpečenského procenta v rámci sazby mezi nejnižším, pokud se týče nejvyšším a středním nebezpečenským procentem, citovaný předpis § 6 ani Úrazovou pojišťovnu, ani rozhodující úřad nijak neváže a ponechává ocenění to volnému hodnocení jeho. Z toho se podává i na druhé straně důsledek, že stranám právní nárok na vřadění podniku do určitého nebezpečenského procenta ve zmíněném rámci sazby nepřislouží. Úkolem znalce v záležitostech, o něž jde, jest podati svůj odborný posudek o tom, pokud a do jaké míry se zřetelem k určitým zjištěným skutečnostem a konkrétním poměrům závodu lze za to míti, že jest provoz závodu spojen s nebezpečností nižší nebo vyšší nežli jest nebezpečení se závody toho druhu obvyčejně spojené. Volba určitého procenta pod střední sazbou nebo nad ní jest již výsledkem hodnocení zjištěných okolností, tedy i podaného dobrého zdání, a náleží do kompetence rozhodujícího úřadu, který na případné osobní mínění slyšeného znalce, vyslovuje-li se pro vřadění do určitého procenta, nijak vázán není. (Nález Nejv. správ. soudu z 29. května 1926, č. 11.372/26.)

K § 35 exek. řádu. Okolnost, že věřitel vedenou exekuci zastavil, sama o sobě nezbavuje jej práva, aby, dokud tu je platný exekuční titul, kdykoliv exekuční kroky znovu zahájil. (Nález Nejv. správ. soudu z 12. května 1926, č. 18.537/25.)

Správní řízení: Podle zásady slyšení stran ve správním řízení všeobecně platné náleží úřadu, aby stěžovateli poskytl příležitost k vyjádření o výsledcích šetření a ku přednesení námitek proti jejich správnosti, vzať